

vi mener heller ikke, at vi misundeligt skal pege fingre ad dem og kræve, at hvis de ikke har bilag for tingene, ja, så kan de ikke få de pågældende godtgørelser.

Hvor stort skal det beløb så være? Ja, det er jo lidt problematisk at finde frem til, hvad der er det rigtige beløb, al den stund skatteministeren har erkendt, at det forslag, skatteministeren er kommet med, er udtryk for et skøn. Ja, men nærmere kan vi jo ikke komme det, for det er sådan, at forholdene er forskellige.

Den langturschauffør, der har en rute, der går Tyskland-Holland-Belgien-Frankrig, har andre udgifter end den, der går Tyskland-Østrig-Italien osv. Derfor er det meningsløst, at vi sætter os det mål at finde frem til det rigtige beløb. Det rigtige beløb findes antagelig ikke, og derfor er Fremskridtspartiets forslag jo også udtryk for et skøn, men vel at mærke et skøn, som kunne indeholde alle berørte erhvervsgrupper, og så vi har en ligestilling.

Særligt er det vigtigt, at der sker en ligestilling i forhold til de mange offentligt ansatte, herunder folketingsmedlemmer, herunder folk ansat i centraladministrationen, som jo ikke har nogen problemer med at skaffe bilag fra dyre hoteller, fra dyre restauranter og for andre opholdsudgifter, når de er af sted, og som på grundlag af, at de har de mange bilag, er i stand til at få nok så mange penge refunderet.

Bevares, der er ikke tale om, at man så har et overskud på disse bilag, men til gengæld har man jo levet nok så luksuriøst, mens man har været af sted, hvorimod eksportchaufføren, der sover i lastvognens førerhus, og som spiser mad fremstillet på en lille primus inde i kabinen, ingen bilag har og så ikke får refusion. Det er et urimeligt og uretfærdigt system, som vi i Fremskridtspartiet ikke sympatiserer med.

Vores konklusion på de to lovforslag er selvfølgelig, at vi støtter vores eget.

Vi kan ikke støtte skatteministerens forslag. Vi mener, skatteministerens forslag skaber flere problemer, end det løser.

Når hr. Buksti var utilfreds med nogle af bemærkningerne i Fremskridtspartiets forslag til at løse chaufførernes konflikt, så er det, fordi Fremskridtspartiets forslag blev indleveret på et tidspunkt, hvor regeringen ikke havde noget forslag på bordet endnu, hvor regeringen havde nogle løse formuleringer og håb om, at chaufførerne ville gå i arbejde. Fremskridtspartiet følte en parlamentarisk forpligtelse til at lægge et forslag på bordet, og det håber vi selvfølgelig vil nyde fremme.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Der er en ting, der undrer mig lidt ved hr. Kim Behnkes lange beskrivelse af den store vise retfærdighed i det forslag, som hr. Kim Behnke har fremsat.

Ville det ikke passe bedre med Fremskridtspartiets sædvanlige linje, hvis man blot sagde: Alle disse mellemregninger springer vi over. Dette er en sag mellem arbejdsgiver og arbejdstager. Skattevæsenet skal overhovedet ikke inddrages i det. Ville det ikke være det enkleste?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Hr. Kim Behnke må meget undskylde, men jeg kan altså ikke dy mig.

Hvordan kan det være, at Fremskridtspartiet i bemærkningerne kan henvise til regeringens forslag, som ikke løser nogle problemer, når det er sådan, at hr. Kim Behnke selv heroppefra siger, at det ikke forelå, dengang Fremskridtspartiet fremsatte sit forslag?

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Til hr. Buksti: Det forslag, vi henviser til, er det forslag, som ministeren behændigt havde uddelt til pressen, mens Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg sad og havde møde med ministeren, uden at vi på det møde kunne få forslaget.

På det tidspunkt, hvor Fremskridtspartiets forslag blev indleveret, forelå der ikke noget lovforslag fra ministeren. Der lå en løs skitse, som blev runddelt behændigt til pressen.

Og så til fru Elisabeth Arnold: Det allerbedste ville være, om danske lønmodtagere havde så rimelig en beskatning, at de følte, at de udgifter, de måtte have til toiletbesøg og andre ting, når de var ude at rejse, ikke betød noget; de afholdt dem selv af egen lomme. Bevares, det er der ikke flertal for her i Folketinget.

Den næste mulighed er, at arbejdsgiveren refunderer de udgifter, men så skal det altså ikke ske ved, at det inddrages i overenskomstforhandlingerne, hvorved der skal betales op til 62 pct. skat af pengene. Så skal det være sådan, at arbejdsgiveren har mulighed for at afholde det som en driftsudgift.

Og så er vi tilbage i problemstillingen. Uha, så er det jo ubeskattede midler, og så er det jo andre skatteydere, der kommer til at betale, osv. Rent vrøvl, det er refusion af afholdte udgifter, og hvis ikke man har bilag, ja, så er der en fast takst.